

ПОСТАНОВА ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

29 листопада 2023 року
м. Київ

справа № 2-6782/12
провадження № 61-10715св23

**Верховний Суд у складі колегії суддів Другої судової
палати Касаційного цивільного суду:**

головуючого – Червинської М. Є.,

суддів: Зайцева А. Ю., Коротенка Є. В. (суддя-доповідач),
Коротуна В. М., Тітова М. Ю.,

учасники справи:

заявник – Товариство з обмеженою відповідальністю
«Фінансова компанія «Дніпрофінансгруп»,

заінтересовані особи: Публічне акціонерне товариство
«Дельта Банк»,

розглянув у порядку спрощеного позовного провадження без
повідомлення учасників справи касаційну скаргу

на ухвалу Дарницького районного суду м.
Києва від 14 вересня 2022 року у складі судді Трусової Т. О. та
постанову Київського апеляційного суду від 20
червня 2023 року у складі колегії суддів: Сушко Л. П.,
Кулікової С. В., Олійника В. І.,

ВСТАНОВИВ:

Описова частина

Короткий зміст вимог заяви

У жовтні 2020 року Товариство з обмеженою відповідальністю «Фінансова компанія «Дніпрофінансгруп» (далі - ТОВ «ФК «Дніпрофінансгруп», товариство) звернулося до суду із заявою про заміну стягувача у виконавчому листі.

Заява мотивована тим, що рішенням Дарницького районного суду м. Києва від 25 жовтня 2012 року стягнуто з на користь Публічного акціонерного товариства «Дельта Банк» (далі – ПАТ «Дельта Банк», банк) заборгованість за кредитним договором № від 28 березня 2008 року. На виконання цього рішення 13 березня 2013 року було видано виконавчий лист.

15 червня 2020 року між ПАТ «Дельта Банк» та ТОВ «ФК «Дніпрофінансгруп» укладено договір про відступлення (купівлі-продажу) прав вимоги № за умовами якого первісний кредитор (банк) відступив ТОВ «ФК «Дніпрофінансгруп» право вимоги до . У зв'язку із цим, відповідно до статті 442 ЦПК України, наявні підстави для заміни сторони у виконавчому документі.

Посилаючись на викладені обставини, заявник просив суд замінити первісного стягувача, а саме – ПАТ «Дельта Банк» його правонаступником – ТОВ «ФК «Дніпрофінансгруп» у виконавчому листі у справі № 234/10056/15-ц, який видано Дарницьким районним судом м. Києва.

Короткий зміст оскаржуваних судових рішень

Ухвалою Дарницького районного суду м. Києва від 14 вересня 2022 року заяву задоволено.

У виконавчому провадженні з виконання рішення Дарницького районного суду м. Києва від 25 жовтня 2012 року у цивільній справі № 2-6782/12 про стягнення з заборгованості за кредитним договором замінено первісного стягувача – ПАТ «Дельта Банк» його правонаступником – ТОВ «ФК «Дніпрофінансгруп».

Ухвала суду першої інстанції мотивована тим, що заява правонаступника ТОВ «ФК «Дніпрофінансгруп» є обґрунтованою та відповідає змісту статей 512, 514 Цивільного

кодексу України та статті 15 Закону України «Про виконавче провадження», у зв'язку із чим підлягає задоволенню.

Не погодившись із вказаною ухвалою, [REDACTED] подав апеляційну скаргу.

Постановою Київського апеляційного суду від 20 червня 2023 року апеляційну скаргу [REDACTED] залишено без задоволення, а ухвалу Дарницького районного суду м. Києва від 14 вересня 2022 року – без змін.

Апеляційний суд погодився з висновками суду першої інстанції, зазначивши, що вони відповідають встановленим обставинам справи та нормам матеріального і процесуального права.

Доводи особи, яка подала касаційну скаргу

У липні 2023 року [REDACTED] через засоби поштового зв'язку подав до Верховного Суду касаційну скаргу, в якій просить скасувати ухвалу Дарницького районного суду міста Києва від 14 вересня 2022 року та постанову Київського апеляційного суду від 20 червня 2023 року, ухвалити нове рішення, яким відмовити у задоволенні заяви ТОВ «ФК «Дніпрофінансгруп» про заміну сторони стягувача у виконавчому листі.

Касаційна скарга мотивована тим, що судами попередніх інстанцій оскаржені судові рішення ухвалені з порушенням норм матеріального та процесуального права, без повного дослідження усіх доказів та обставин, що мають значення для справи, без урахування висновків Верховного Суду щодо застосування норми права у подібних правовідносинах.

Доводи інших учасників справи

У відзиві на касаційну скаргу від 17 серпня 2023 року ТОВ «ФК «Дніпрофінансгруп» просить касаційну скаргу залишити без задоволення, а оскаржені судові рішення судів попередніх інстанцій – без змін, посилаючись на їх законність та обґрунтованість.

Надходження касаційної скарги до суду касаційної інстанції

Статтею 388 ЦПК України передбачено, що судом касаційної інстанції у цивільних справах є Верховний Суд.

Ухвалою Верховного Суду від 25 липня 2023 року відкрито касаційне провадження за поданою касаційною скаргою та витребувано матеріали цивільної справи.

08 серпня 2023 року матеріали цивільної справи надійшли до Верховного Суду.

Ухвалою Верховного Суду від 17 листопада 2023 року справу призначено до судового розгляду.

Фактичні обставини справи

Судами встановлено, що Дарницьким районним судом м. Києва від 25 жовтня 2012 року ухвалено заочне рішення у цивільній справі № 2-6787/12 за позовом ПАТ «Дельта Банк» до

про стягнення заборгованості за кредитним договором.

Зі змісту рішення вбачається, що предметом судового розгляду було стягнення заборгованості за кредитним договором, що був укладений 28 березня 2008 року між

та ТОВ «Український промисловий банк», право вимоги від якого в подальшому перейшло до ПАТ «Дельта Банк».

05 листопада 2012 року заочне рішення суду у цивільній справі № 2-6787/12 набрало законної сили, а 13 березня 2013 року судом було видано виконавчий лист № 234/10056/15-ц.

Зазначений виконавчий лист перебував на виконанні у відділі державної виконавчої служби Дарницького районного управління юстиції м. Києва (виконавче провадження № 40 7) та був повернутий стягувачу згідно з постановою державного виконавця від 05 червня 2014 року на підставі пункту 2 частини першої статті 47 Закону України «Про виконавче провадження» (у боржника відсутнє майно, на яке може бути звернуто стягнення).

15 червня 2020 року між ПАТ «Дельта Банк» (банком) та ТОВ «ФК «Дніпрофінансгруп» (новим кредитором) укладено договір про

відступлення прав вимоги № _____ відповідно до умов якого банк відступив новому кредитору належні банку права вимоги до позичальників та/або заставодавців (іпотекодавців) та/або поручителів та/або фізичних осіб та/або фізичних осіб-підприємців та/або юридичних осіб, зазначених у Додатку № 1 до цього договору, в тому числі до _____ за кредитним договором від 28 березня 2008 року № _____

Відповідно до пункту 4 указанного договору про відступлення прав вимоги сторони домовились, що за відступлення прав вимоги за основними договорами, відповідно до цього договору новий кредитор сплачує банку грошові кошти у сумі _____ грн, надалі за текстом – ціна договору. Ціна договору сплачується новим кредитором банку у повному обсязі до моменту набуття чинності цим договором, відповідно до пункту 14 цього договору, на підставі протоколу, сформованого за результатами відкритих торгів (аукціону), переможцем яких став новий кредитор.

Згідно з пунктом 14 указанного договору про відступлення прав вимоги цей договір набуває чинності з дати його підписання сторонами і скріплення відтисками печаток сторін (у випадку використання юридичними особами у своїй діяльності печатки) та нотаріального посвідчення.

Цей договір був нотаріально посвідчений приватним нотаріусом Київського міського нотаріального округу Бочкарьовою А. В. та зареєстрований у реєстрі за № 403.

Мотивувальна частина

Позиція Верховного Суду

Згідно із положенням частини другої статті 389 ЦПК України підставами касаційного оскарження судових рішень, зазначених у пункті 1 частини першої цієї статті, є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права виключно у таких випадках: 1) якщо суд апеляційної інстанції в оскаржуваному судовому рішенні застосував норму права без урахування висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного у постанові Верховного Суду, крім випадку

наявності постанови Верховного Суду про відступлення від такого висновку; 2) якщо скажник вмотивовано обґрунтував необхідність відступлення від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного у постанові Верховного Суду та застосованого судом апеляційної інстанції в оскаржуваному судовому рішенні; 3) якщо відсутній висновок Верховного Суду щодо питання застосування норми права у подібних правовідносинах; 4) якщо судові рішення оскаржується з підстав, передбачених частинами першою, третьою статті 411 цього Кодексу. Підставами касаційного оскарження судових рішень, зазначених у пунктах 2, 3 частини першої цієї статті, є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права.

Касаційна скарга підлягає частковому задоволенню з таких підстав.

Згідно з частиною третьою статті 3 ЦПК України провадження в цивільних справах здійснюється відповідно до законів, чинних на час вчинення окремих процесуальних дій, розгляду і вирішення справи.

Відповідно до вимог частин першої і другої статті 400 ЦПК України, переглядаючи у касаційному порядку судові рішення, суд касаційної інстанції в межах доводів та вимог касаційної скарги, які стали підставою для відкриття касаційного провадження, перевіряє правильність застосування судом першої або апеляційної інстанції норм матеріального чи процесуального права і не може встановлювати або (та) вважати доведеними обставини, що не були встановлені в рішенні чи відкинуті ним, вирішувати питання про достовірність або недостовірність того чи іншого доказу, про перевагу одних доказів над іншими.

Суд касаційної інстанції перевіряє законність судових рішень лише в межах позовних вимог, заявлених у суді першої інстанції.

Відповідно до частини другої статті 2 ЦПК України суд та учасники судового процесу зобов'язані керуватися завданням цивільного судочинства, яке превалює над будь-якими іншими міркуваннями в судовому процесі.

Згідно з частинами першою, другою та п'ятою статті 263 ЦПК України судові рішення повинні ґрунтуватися на засадах верховенства права, бути законним і обґрунтованим.

Законним є рішення, ухвалене судом відповідно до норм матеріального права із дотриманням норм процесуального права.

Обґрунтованим є рішення, ухвалене на підставі повно і всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні.

Зазначеним вимогам закону оскаржувана постанова суду апеляційної інстанції не відповідає.

Мотиви, з яких виходить Верховний Суд, та застосовані норми права

Статтею 526 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України) визначено, що зобов'язання має виконуватися належним чином відповідно до умов договору та вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог – відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться.

Наявність судового рішення про задоволення вимог кредитора, яке не виконане боржником, не припиняє зобов'язальних правовідносин сторін.

Відповідно до положень частин першої, другої статті 512 ЦК України кредитор у зобов'язанні може бути замінений іншою особою внаслідок: 1) передання ним своїх прав іншій особі за правочином (відступлення права вимоги); 2) правонаступництва; 3) виконання обов'язку боржника поручителем або заставодавцем (майновим поручителем); 4) виконання обов'язку боржника третьою особою. Кредитор у зобов'язанні може бути замінений також в інших випадках, встановлених законом.

До нового кредитора переходять права первісного кредитора у зобов'язанні в обсязі і на умовах, що існували на момент переходу цих прав, якщо інше не встановлено договором або законом (стаття 514 ЦК України).

Зміна кредитора в зобов'язанні шляхом відступлення права вимоги із зазначенням у договорі обсягу зобов'язання, яке передається на стадії виконання судового рішення, не обмежує цивільних прав учасників спірних правовідносин. У зв'язку із заміною кредитора в зобов'язанні саме зобов'язання зберігається цілком і повністю, змінюється лише його суб'єктний склад у частині кредитора.

Процесуальне правонаступництво є похідним від матеріального та впливає з юридичних фактів правонаступництва (заміни сторони в матеріальному правовідношенні її правонаступником). Процесуальне правонаступництво передбачене статтею 55 ЦПК України, частиною першою якої встановлено, що у разі смерті фізичної особи, припинення юридичної особи, заміни кредитора чи боржника у зобов'язанні, а також в інших випадках заміни особи у відносинах, щодо яких виник спір, суд залучає до участі у справі правонаступника відповідної сторони або третьої особи на будь-якій стадії судового процесу.

Тобто процесуальне правонаступництво передбачає перехід процесуальних прав та обов'язків сторони у справі до іншої особи у зв'язку з вибуттям особи у спірному матеріальному правовідношенні. У зв'язку із цим для вирішення судом питання щодо процесуальної заміни сторони у справі необхідна наявність відповідних первинних документів, які підтверджують факт вибуття особи з матеріального правовідношення та перехід її прав та обов'язків до іншої особи - правонаступника.

Матеріальне правонаступництво реалізується в межах процесуального правонаступництва виключно за правилами останнього.

Відповідно до частини першої статті 442 ЦПК України, у разі вибуття однієї із сторін виконавчого провадження суд замінює таку сторону її правонаступником.

Законодавець не ототожнює «процесуальне правонаступництво» і «заміну сторони виконавчого провадження», оскільки цим інститутам присвячені дві окремі статті ЦПК України - 55 та 442 відповідно. Також це опосередковано впливає зі змісту пункту 28 частини першої статті 353 ЦПК, відповідно до якого ухвала про заміну сторони у справі (процесуальне правонаступництво) та ухвала про заміну сторони виконавчого провадження відокремлені одна від одної як такі, на які можуть подаватись скарги окремо від рішення суду.

Особа, на користь якої видано виконавчий документ, набуває статусу стягувача з моменту видачі такого виконавчого документа, а не з моменту відкриття виконавчого провадження. Проте разом із тим ця особа до відкриття виконавчого провадження як юридичного процесу є лише стягувачем у виконавчому документі на стадії виконання судового рішення з відповідним потенціалом прав у виконавчому провадженні, які повноцінно реалізує лише у статусі стягувача як сторони відкритого виконавчого провадження, за виключеннями, передбаченими законодавством. Тому заміна стягувача саме як сторони виконавчого провадження неможлива, якщо заява правонаступника про це подана, зокрема, після спливу строку пред'явлення виконавчого документа до виконання, але якщо цей строк не був поновлений судом.

Водночас заміна стягувача у виконавчому документі іншою особою внаслідок передання ним своїх прав іншій особі за правочином (відступлення права вимоги) допускається на будь-якій стадії судового процесу, у тому числі до відкриття виконавчого провадження.

Підставою для заміни сторони виконавчого провадження (стаття 442 ЦПК України), тобто процесуального правонаступництва в межах виконавчого провадження як юридичного процесу, є правонаступництво в матеріальних правовідносинах, унаслідок якого відбувається вибуття сторони зі спірних або встановлених судом правовідносин і перехід до іншої особи прав чи обов'язків сторони, яка вибула, в цих правовідносинах.

Процесуальне правонаступництво у виконавчому провадженні це заміна на будь-якій стадії саме виконавчого провадження як юридичного процесу стягувача або боржника іншою особою у зв'язку з її вибуттям, тобто підставою заміни стягувача внаслідок правонаступництва є настання певних обставин, які мають юридичне значення і в результаті яких виникають цивільні права та обов'язки або пряма вказівка акту цивільного законодавства, що не залежить від умов та порядку здійснення виконавчого провадження органами і посадовими особами.

Заміна сторони виконавчого провадження правонаступником у виконавчому провадженні, тобто здійснення процесуального правонаступництва після набрання судовим рішенням законної сили, полягає в поширенні на правонаступників законної сили судового рішення. При цьому на правонаступників законна сила судового рішення поширюється усіма своїми правовими наслідками - незмінністю, неспростовністю, виключністю, преюдиційністю, виконуваністю.

При виборі і застосуванні норми права до спірних правовідносин суд враховує висновки щодо застосування відповідних норм права, викладених у постановках Верховного Суду (частина четверта статті 263 ЦПК України).

У пунктах 73-75 постанови Верховного Суду від 03 листопада 2020 року у справі № 916/617/17 зазначено, що оскільки виконавче провадження є самостійною стадією судового процесу, сторони виконавчого провадження належать до учасників справи, а отже, якщо процесуальне правонаступництво має місце на стадії виконавчого провадження, заміна сторони виконавчого провадження означає й заміну учасника справи. Але заміна учасника справи не обов'язково означає заміну сторони відкритого виконавчого провадження.

На стадії виконання судового рішення як на завершальній стадії судового провадження можлива заміна сторони у виконавчому провадженні як юридичному процесі правонаступником за наявності відкритого виконавчого провадження. Після відкриття виконавчого провадження та до його закінчення заміна сторони виконавчого провадження (з одночасною заміною відповідного учасника справи) правонаступником

здійснюється у порядку, передбаченому статтею 442 ЦПК України з урахуванням підстав, визначених статтею 55 ЦПК України. У цьому випадку приписи статті 442 ЦПК України, що містить процесуальні особливості здійснення правонаступництва у виконавчому провадженні, застосовуються разом з положеннями статті 55 ЦПК України.

Натомість як до відкриття виконавчого провадження, так і після його закінчення заміна учасника справи правонаступником здійснюється на підставі статті 55 ЦПК України, а в окремих випадках також на підставі частини п'ятої статті 442 ЦПК України. Відповідно, тільки до закінчення виконавчого провадження можна ставити питання про заміну сторони виконавчого провадження, а якщо виконавче провадження закінчене, то заміна відповідної сторони цього виконавчого провадження правонаступником є неможливою без його відновлення відповідно до умов законодавства.

Відповідно до змісту частини п'ятої статті 442 ЦПК України, частини шостої статті 12, пункту 1 частини першої, частини п'ятої статті 26, частини п'ятої статті 37 Закону про виконавче провадження поза межами відкритого виконавчого провадження як юридичного процесу стягувач користується правами у виконавчому провадженні як завершальній стадії судового провадження на підставі відповідного закріпленого статусу у виконавчому документі.

Вчинення процесуальних дій безпосередньо в межах виконавчого провадження як юридичного процесу, спрямованих на виконання судового рішення, можливе лише за умови відкритого виконавчого провадження.

Також питання про наявність підстав для поновлення строку для пред'явлення виконавчого документа до виконання, видачі його дубліката чи інших процесуальних питань, які стосуються процедури пред'явлення виконавчого документа до виконання, пов'язані з процесуальним правонаступництвом у виконавчому провадженні як юридичному процесі в силу умов частини п'ятої статті 15 Закону про виконавче провадження, а з процесуальним правонаступництвом, передбаченим статтею 55 ЦПК України, - в силу другої частини цієї статті.

При цьому слід урахувати, що відповідно до частини першої статті 2 ЦПК України, завданням цивільного судочинства є справедливий, неупереджений та своєчасний розгляд і вирішення цивільних справ з метою ефективного захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб, інтересів держави.

Окреслене завдання включає в себе як своєчасний розгляд і вирішення цивільних справ, так і досягнення мети ефективного захисту порушених прав шляхом своєчасного та ефективного виконання судового рішення.

Заміна будь-якого учасника справи судом носить не виключно формальний характер, покликаний зафіксувати процесуальне правонаступництво на підставі матеріального правонаступництва, а здійснюється для реалізації завдань цивільного судочинства, передбачених частиною першою статті 2 ЦПК України, в межах стадій судового процесу.

Реалізація процесуального правонаступництва має мати процесуальну мету, яку суд також враховує разом із доказами матеріального правонаступництва, яке стало підставою процесуального правонаступництва. Заміна судом сторони справи на підставі матеріального правонаступництва здійснюється з процесуальною метою реалізації правонаступником прав щодо виконання судового рішення у виконавчому провадженні, відтак потребує розгляду підстав поновлення такого виконавчого провадження, якщо воно вважається закінченим.

Враховуючи завдання виконавчого провадження як складової судового провадження, процесуальною метою заміни як сторони відкритого виконавчого провадження, так і сторони справи (стягувача у виконавчому документі) в цьому контексті є отримання виконання судового рішення в межах виконавчого провадження. За відсутності підстав відновлення виконавчого провадження, яке було закінчене, досягнення цієї процесуальної мети неможливе. Тому разом із заявою щодо правонаступництва, якщо виконавче провадження закінчене,

заявник має здійснювати процесуальні дії (наприклад, оскаржити постанову про закінчення виконавчого провадження), спрямовані на відновлення виконавчого провадження, а суд має оцінювати ці питання в комплексі.

Якщо ж виконавче провадження не закінчене, але виконавчий документ був повернутий стягувачу без виконання, у його правонаступника є можливість отримати право на повторне звернення з виконавчим документом до виконання за умови дотримання строків звернення виконавчого документа до виконання. Якщо ці строки пропущені, то разом з питанням процесуального правонаступництва заявник повинен звернутися з заявою про поновлення пропущеного строку для пред'явлення виконавчого документа до виконання. За відсутності підстав для поновлення пропущеного строку для пред'явлення виконавчого документа до виконання відсутні і підстави для процесуального правонаступництва.

До такого висновку дійшла Велика Палата Верховного Суду у постанові від 08 лютого 2022 року у справі № 2-7763/10 (провадження № 14-197цс21).

У справі яка переглядається, встановлено що заочним рішенням Дарницького районного суду м. Києва від 25 жовтня 2012 року у справі № 2-6782/12 стягнуто з _____ на користь ПАТ «Дельта Банк» заборгованість за кредитним договором № _____ від 28 березня 2008 року.

05 листопада 2012 року заочне рішення суду у цивільній справі № 2-6787/12 набрало законної сили, а 13 березня 2013 року було видано виконавчий лист у вказаній справі. Виконавчий лист перебував на виконанні у відділі державної виконавчої служби Дарницького районного управління юстиції м. Києва (виконавче провадження № _____ 7).

Постановою державного виконавця Шевченка М. Р. органу державної виконавчої служби Дарницького районного управління юстиції від 05 червня 2014 року виконавчий лист № 2-6782/12 від 13 березня 2013 року був повернутий стягувачу на підставі пункту 2 частини 1 статті 47 Закону України «Про виконавче провадження» (у боржника відсутнє майно, на яке може бути звернуто стягнення).

Таким чином, у справі, яка переглядається Верховним Судом, на час розгляду судом заяви ТОВ «ФК «Дніпрофінансгруп» про заміну стягувача у виконавчому документі виконавче провадження з виконання заочного рішення Дарницького районного суду м. Києва від 25 жовтня 2012 року не було закінчено, а виконавчий документ був повернутий стягувачу без виконання.

Згідно з частиною першою статті 22 Закону України «Про виконавче провадження» (тут і далі в редакції, чинній на момент виникнення спірних правовідносин) виконавчі документи можуть бути пред'явлені до виконання в такі строки: 1) посвідчення комісій по трудових спорах, постанови судів у справах про адміністративні правопорушення та постанови органів (посадових осіб), уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення, - протягом трьох місяців; 2) *інші виконавчі документи - протягом року, якщо інше не передбачено законом.*

За змістом частини третьої статті 23 Закону України «Про виконавче провадження» у разі повернення виконавчого документа стягувачу у зв'язку з неможливістю в повному обсязі або частково виконати рішення, строк пред'явлення виконавчого документа до виконання після переривання встановлюється з дня його повернення.

15 червня 2020 року між ПАТ «Дельта Банк» (банком) та ТОВ «ФК «Дніпрофінансгруп» (новим кредитором) укладено договір про відступлення прав вимоги № _____ відповідно до умов якого банк відступив новому кредитору належні банку права вимоги до позичальників та/або заставодавців (іпотекодавців) та/або поручителів, в тому числі до _____ за кредитним договором від 28 березня 2008 року № _____.

06 жовтня 2020 року ТОВ «ФК «Дніпрофінансгруп» звернулось до суду із заявою про заміну стягувача у виконавчому листі у справі № 2-6782/12, тобто після спливу строку на пред'явлення виконавчого листа до виконання.

При цьому, із заявою про поновлення пропущеного строку для пред'явлення виконавчого документа до виконання заявник не

звертався.

Разом із цим, зважаючи на те, що виконавче провадження з виконання заочного рішення Дарницького районного суду м. Києва від 25 жовтня 2012 року не завершене, апеляційним судом не встановлено, чи був виконавчий лист № 2-6782/12 від 13 березня 2013 року стягувачем повторно пред'явлений до органу державної виконавчої служби та чи переривався у зв'язку із цим строк для пред'явлення його до виконання.

Від з'ясування зазначених обставин залежить правильне вирішення заяви про заміну стягувача саме у виконавчому провадженні.

Суд касаційної інстанції в силу положень статті 400 ЦПК України не має повноважень встановлювати обставини справи або (та) вважати доведеними обставини, що не були встановлені судами попередніх інстанцій, вирішувати питання про достовірність доказів та надавати їм оцінку.

Висновки за результатами розгляду касаційної скарги

Відповідно до частини четвертої статті 411 ЦПК України справа направляється на новий розгляд до суду апеляційної інстанції, якщо порушення норм процесуального права допущені тільки цим судом.

З метою дотримання принципів справедливості, добросовісності та розумності, що є загальними засадами цивільного законодавства (стаття 3 ЦК України), а також основоположних засад (принципів) цивільного судочинства (частина третя статті 2 ЦПК України), Верховний Суд дійшов висновку про скасування постанови суду апеляційної інстанції та передачу справи до апеляційного суду на новий розгляд для повного, всебічного та об'єктивного дослідження і встановлення фактичних обставин, що мають важливе значення для правильного вирішення справи.

Керуючись статтями 400, 409, 411, 416 ЦПК України, Верховний Суд у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного цивільного суду

ПОСТАНОВИВ:

Касаційну скаргу **КАСАЦІЙНИЙ СУД** задовольнити частково.

Постанову Київського апеляційного суду від 20 червня 2023 року скасувати, справу направити на новий розгляд до суду апеляційної інстанції.

Постанова суду касаційної інстанції набирає законної сили з моменту її прийняття, є остаточною і оскарженню не підлягає.

Головуючий
Червинська

М. Є.

Судді:

А. Ю. Зайцев

Є. В. Коротенко

В. М. Коротун

М. Ю. Тітов